

**κινηματογραφική
λεσχή
πατράς**

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΠΡΟΒΟΛΩΝ

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ 2012-2013

ΚΑΘΕ ΔΕΥΤΕΡΑ

“Το βαθύ μπλε του έρωτα” του Τέρενς Ντύνις (2011)

VESO MARE

Αίθουσα 3

Α΄ ΚΥΚΛΟΣ

ΔΕΥΤΕΡΑ ΣΤΟ ΣΤΕΡ

- 1/10/2012 Το βαθύ μπλε του έρωτα Τέρενς Ντέιβις
- 8/10/2012 Ο άνθρωπος που γνώριζε πολλά Άλφρεντ Χίτσκοκ
- 15/10/2012 Μεσοτοιχίες Γκουστάβο Ταρέτο
- 22/10/2012 Όλα για την Εύα Τζόζεφ Μάνκιεβιτς
- 29/10/2012 Post Mortem Πάμπλο Λαρέν
- 5/11/2012 Ο Υπουργός Πιέρ Σελέρ
- 12/11/2012 Οι ακακίες Πάμπλο Τζιορτζέλι
- 19/11/2012 Τα χιόνια του Κιλιμάντζαρο Ρομπέρ Γκεντιγκιάν
- 26/11/2012 Ελένα Αντρέι Ζβιαγκίντσεφ
- 3/12/2012 Ο εξαιρετικός κύριος Λαζάρ Φιλίπ Φαλαρντώ
- 10/12/2012 Γράψε λάθος Γιόζεφ Σένταρ
- 17/12/2012 Ο χορός των κατασκόπων Τζέιμς Μαρς
- 7/1/2013 Ουγκέτσου Μονογκατάρι Κένζι Μιζογκούτσι

ΕΠΑΝΕΚΔΟΣΗ

ΟΥΓΚΕΤΣΟΥ ΜΟΝΟΓΚΑΤΑΡΙ - UGETSU MONOGATARI

Σκηνοθεσία: Κένζι Μιζογκούτσι

Σενάριο: Yoshikata Yoda,
Matsutaro Kawaguchi

Ηθοποιοί: Ματσίκιο Κίο, Μασαγιούκι Μόρι

Χώρα: Ιαπωνία (Ασπρόμαυρη)

Διάρκεια: 96'

Πρώτη προβολή: Ώρα 8.30 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Όσκαρ Ξενογλώσσης Ταινίας (1953).
- Αργυρός Λέων στο Φεστιβάλ Βενετίας (1953)
- Πολλές ακόμη Διακρίσεις και Υποψηφιότητες.

Σε επανέκδοση το αριστούργημα του Μιζογκούτσι, το οποίο συγκαταλέγεται στις 12 καλύτερες ταινίες στην ιστορία του σινεμά. Όσκαρ Ξενογλώσσης ταινίας και Αργυρός Λέων στο Φεστιβάλ Βενετίας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΜΗΤΣΗΣ

Στην Ιαπωνία, τον 16ο αιώνα δύο χωριάτες, μαζί με τις γυναίκες τους, εγκαταλείπουν το χωριό τους για τη μεγάλη πόλη, στη διάρκεια ενός μεγάλου εμφύλιου πολέμου, σ' αναζήτηση δόξας

και πλούτου. Οι στρατιώτες θα σκοτώσουν τη γυναίκα του ενός και θα βιάσουν την άλλη (που θα γίνει πόρνη), ενώ οι δύο άντρες θα έρθουν αντιμέτωποι μ' έναν σκληρό κι άκαρδο κόσμο. Εικαστικό και λυρικό αριστούργημα, θεωρείται, δίκαια, μια από τις 10 ωραιότερες ταινίες όλων των εποχών.

Προσφάτως οι κριτικοί κινηματογράφου παγκοσμίως αξιολόγησαν εκ νέου τις δέκα καλύτερες ταινίες από καταβολής κινηματογράφου και αποκαθίλωσαν από την πρώτη θέση τον "Πολίτη Κέιν", εξαφάνισαν και τον "Κλέφτη ποδηλάτων". Στην πρώτη θέση κατά τους ειδήμονες : «ο Δεσμώτης του Ιλίγγου», του Χίτσκοκ. Μια ταινία με άρτια τεχνική, ωραίο σενάριο και ωραίους ηθοποιούς, δηλαδή μια ωραία ιστορία και μόνο. Φαίνεται πως το ποπ κορν έχει πια και τους αντίστοιχους κριτικούς, εξ ου και ο καταποντισμός ταινιών κοινωνικού ρεαλισμού, πολιτικού προβληματισμού και ποίησης. Τα παιδιά κουράστηκαν!!!

Το Ουγκέτσου Μονογκατάρι, που έχει προγραμματισθεί από την Λέσχη για την 7.1.2013, είναι μια ταινία και ρεαλισμού και ποίησης. Θα μπορούσε να καταταγεί στο ρεύμα του ποιητικού ρεαλισμού όπως ονομάστηκε αντίστοιχο κίνημα στην λογοτεχνία. Σε μια χειμαζόμενη από φτώχεια και εμφύλιες συρράξεις Ιαπωνία του παρελθόντος, ένας αγρότης αποχαιρετά την οικογένειά του και αναζητά την τύχη του. Εδώ ο ρεαλισμός. Στην πορεία του κουρασμένος και απελπισμένος καταλήγει στον έρωτα μιας πλούσιας αρχόντισσας. Μια ωραία αυταπάτη. Μια μάγισσα Κίρκη. Η αρχόντισσα όμως ήταν νεκρή που ερχόταν σαν φάντασμα στην γη. Κάποτε το ανακαλύπτει και επιχειρεί με κάθε θυσία να

επιστρέφει στο σπίτι του, στην αγαπημένη πιστή γυναίκα του και τον γιο του. Όμως αυτοί είχαν ήδη σκοτωθεί από ληστές. Όμως ως εκ θαύματος βρίσκει το σπίτι του ζωντανό, το παιδί του στο λίκνο, τη γυναίκα του έτοιμη να τον ξεκουράσει. Αυταπάτη ή πραγματικότητα ; Η ποίηση σπάει το όριο του φυσικού. Δίδει βιολογική υπόσταση στο άγνωστο, στο μηδέν. Το καμένο σπίτι, οι νεκροί επείστρεψαν να τον υποδεχθούν. Να θεραπεύσουν με γλυκύτητα την πικρή μαγεία της πλανεύτρας Κίρκης. Μεγάλη ποίηση. Κινηματογραφικός φακός στο ύψος των σωμάτων. Ένα ιαπωνικό τραγούδι «του νεκρού αδελφού».

ΒΑΣΙΛΗΣ ΛΑΔΑΣ

«Ουγκέτσου Μονογκατάρι» στα Ιαπωνικά σημαίνει, το χλωμό πρόσωπο της σελήνης μετά τη βροχή. Τυπικά λοιπόν είναι μια ιστορία του φανταστικού, μια ιστορία φαντασμάτων στην ουσία, βουτηγμένη στην πιο αμελκτική πραγματικότητα, σκιαγραφώντας άριστα τα πάθη, τα όνειρα και τη μοίρα των ανθρώπων. Ένας μύθος διαχρονικός, κυριολεκτικά και μεταφορικά που ακόμα και μετά από 50 χρόνια εξακολουθεί να μιλά στα μάτια, στις καρδιές και το μυαλό. Αν και το σενάριο είναι βασισμένο σε ένα μύθο όμως, δεν υπάρχει τίποτα αφηρημένο και αυτή είναι και η ανωτερότητα γενικά των Γαπωνέζων δημιουργών σε σχέση με τους δικούς μας Λυτικούς, που τις περισσότερες φορές είναι ανίκανοι να προβάλλουν τη μαγεία των παραμυθιών στο πινί. Η ιστορία εκτυλίσσεται στα ταραγμένα χρόνια των εμφυλίων πολέμων Όνιν, στα μέσα του 15ου αιώνα και τις επιπτώσεις τους στους ανθρώπους επικεντρώνοντας στη ζωή δύο ζευγαριών. Το κεντρικό ζευγάρι είναι ένας φτωχός κεραμοποιός, ο Γκεντζούρο, ο οποίος θέλει να βγάλει χρήματα πουλώντας τα προϊόντα του στους αντιμαχόμενους στρατούς και η αφοσιωμένη σύζυγός του, Μιγιάγκι, που θα προτιμούσε ο σύζυγός της να μείνει σπίτι με το μικρό τους γιο χωρίς να ριψοκινδυνεύει στους δρόμους. Το δεύτερο ζευγάρι αποτελείται από έναν αγρότη, τον Τομπέι, που βοηθάει τον Γκεντζούρο στο εμπόριο, αλλά θα προτιμούσε να είναι ένας ένδοξος σαμουράι και την ατίθαση γυναίκα του, Οχάμα, η οποία γελοιοποιεί τις φαντασιώσεις του συζύγου της για στρατιωτική δόξα. Οι δυο άντρες αποφασίζουν να κατευθυνθούν προς την πόλη, χωρίς τις οικογένειές τους, για να πουλήσουν την πιαστέλα τους. Όταν τελικά φτάσουν κοντά στην πραγματική των στόχων τους, ο πρώτος θα κερδίσει πολύ χρήμα και θα πέσει θύμα της γοητείας μιας πριγκίπισσας φαντάσματος κι ο δεύτερος επωφελοόμενος από την αναταραχή του πολέμου, παριστάνοντας τον ήρωα που σκοτώνει τον αρχηγό του εχθρού, θα γίνει σαμουράι ανακαλύπτοντας κάποια στιγμή ότι η γυναίκα του έχει γίνει πόρνη σε ένα χωριό εξατίας της δικής του εγκατάλειψης και των δεινών του πολέμου. Το όραμα της «υλικής» επιτυχίας γίνεται καπνός.

Το πιο δυνατό προτέρημα της ταινίας είναι η απόλυτη ισορροπία στην κίνηση μεταξύ ρεαλιστικού και απόκοσμου. Ο Μιζοκούτσι το πετυχαίνει αυτό καθοδηγώντας τη σκηνοθεσία μεταξύ μια νηφάλιας, σχεδόν ντοκιμαντεριστικής και αποστασιοποιημένης οπτικής και μερικώς λυρικών και προσεκτικά χορογραφημένων σκηνικών, όπως η σκηνή στη Λίμνη Μπίουα, όπου τα δυο ζευγάρια συναντάνε ένα πλοίο φάντασμα στην ομίχλη.

Το περίφημο «ανυτέρβλητο» κάδρο του Μιζογκούτσι είναι μοναδικό και αυτοφωές. Είναι ίσως ο μοναδικός σκηνοθέτης στον κόσμο που τολμά να χρησιμοποιεί συστηματικά αντικριστά πανοραμικά πλάνα 180 μοιρών και μάλιστα χωρίς στιγμή να φαντάζει απλώς ως μία προσπάθεια εντυπωσιασμού του θεατή, όπως ίσως να φαινόταν σε κάποιον άλλο σκηνοθέτη. Η κίνηση της κάμερας είναι απλή, φυσική, δίνοντας μεγάλη σημασία στο ντεκόρ αλλά και στη θέση που καταλαμβάνουν σε αυτό οι ηθοποιοί.

Ένας πραγματικός μετρ της τέχνης του φοντί ανσενέ και του dissolve που τα αξιοποιεί με τον καλύτερο δυνατό τρόπο ώστε να δημιουργήσει την αίσθηση.

Η οπτική βάση έχει πάντα ένα ακουστικό συμπλήρωμα που λειτουργεί με μια πλήρη εκφραστική αυτονομία. Η μουσική και οι ήχοι στην ταινία είναι μια αλυσίδα σημάτων παίζοντας έναν τυπικό ρόλο που προσδίδει την αντιρρεαλιστική αοριστία του μύθου. Έτσι η εικόνα μοιάζει να κολυμπάει μέσα στην ακουστική ατμόσφαιρα και ο ήχος να ακουμπάει την εικόνα και να την εξαυλώνει.

Το 1953, το «Ουγκέτσου Μονογκατάρι» τιμήθηκε με το Όσκαρ Ξενόγλωσσης Ταινίας και τον «Αργυρό Λέοντα» στο Κινηματογραφικό Φεστιβάλ της Βενετίας, ενώ κατατάχθηκε στις 10 καλύτερες ταινίες όλων των εποχών. Παγκοσμίου κύρους κριτικοί αλλά και σκηνοθέτες έγραψαν μέσα σε αυτά τα χρόνια εγκωμιαστικά σχόλια και αναλύσεις καταλήγοντας στο ότι είναι ένα από τα πιο όμορφα φιλμ που έχουν φτιαχτεί ποτέ ή αλλιώς το εξέχον έργο του Ιαπωνικού κινηματογράφου.

Το «Ουγκέτσου Μονογκατάρι», του Κέντζι Μισογκούτσι δίκαια συγκαταλέγεται στις ομορφότερες στιγμές της Ιστορίας του παγκόσμιου σινεμά... Είναι ένα φιλμ ζωντανό, παιχιδιάρικο, εύκολο και γεμάτο χιούμορ που δεν έχει καμία σχέση με τα «σοβαρά» και δυσνόητα, αριστουργήματα.

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΑΓΑΤΣΙΩΤΗ

KENZI MIZOGUCHI (1898-1956)

Ξεκίνησε ως ηθοποιός γυναικείων ρόλων και αργότερα έγινε σκηνοθέτης. Η πρώτη του ταινία γυρίστηκε το 1922. Έχει γυρίσει πάνω από 90 ταινίες, αλλά μόνο οι τελευταίες 12 είναι γνωστές εκτός Ιαπωνίας.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Akasen chitai 1956, Shin heike monogatari 1955, Yôkihi 1955, Chikamatsu monogatari 1954, Uwasa no onna 1954, Sanshō dayū 1954, Gion bayashi 1953, Ugetsu monogatari 1953, Saikaku ichidai onna 1952, Musashino fujin 1951, Oyû-sama 1951, Yuki fujin ezu 1950, Waga koi wa moenu 1949, Yoru no onnatachi 1948, Joyû Sumako no koi 1947, Utamaro o meguru gonin no onna 1946, Josei no shôri 1946, Hisshoka 1945, Meitô bijomaru 1945, Miyamoto Musashi 1944, Danjuro sandai 1944, Genroku Chûshingura 1941, Geido ichidai otoko 1941, Naniwa onna 1940, Zangiku monogatari 1939, Aa kokyo 1938, Roei no uta 1938, Aien kyo 1937, Gion no shimai 1936, Naniwa ereji 1936, Gubijinsô 1935, Ojo Okichi 1935, Maria no Oyuki 1935, Orizuru Osen 1935, Aizo toge 1934, Jinpu-ren 1934, Gion matsuri 1933, Taki no shiraito 1933, 1932 Manmo kenkoku no reimeji 1932, Toki no ujigami 1932, Shikamo karera wa yuku 1931, Tôjin Okichi 1930, Fujiwara Yoshie no furusato 1930, Tokai kokyogaku 1929, Tôkyô kôshinkyoku (short) 1929, Asahi wa kagayaku 1929, Nihon bashi 1929, Chikyu wa mawaru: Dai-ichi-bu Kako hen (supervising) 1928, Chikyu wa mawaru: Dai-ni-bu Gendai hen (supervising) 1928, Chikyu wa mawaru: Dai-san-bu Kuso hen (supervising) 1928, Musume kawayia 1928, Hito no isshô - Kuma to tora saikai no maki: Dai sampen 1928, Hito no isshô - Ukiyo wa tsurai ne no maki: Dai nihen 1928, Hito no isshô - Jinsei banji kane no maki: Dai ippen 1928, Jiji shincho 1927, Kôon 1927, Kane 1926, Kaikoku dani 1926, Kyôren no onna shishô 1926, Shin onoga tsumi 1926, Kaminingyo haru no sasayaki 1926, Dôka-ô 1926, Nogi taisho to Kumasans 1925, Ningen 1925, Shôhin eiga-shû: Machi no sketch (short) 1925, Furusato no uta 1925, Akai yuhi ni terasarete 1925, Shirayuri wa nageku 1925, Daichi wa hohemu Daiippen 1925, Gakuso o idete 1925, Uchen-Puchan 1925, A, a tokumukan kanto 1925, Kyokubadan no joô 1924, Kanraku no onna 1924, Koi o tatsu ono 1924, Samidare zoshi 1924, Itô junsu no shi 1924, Shichimencho no yukue 1924, Jin kyo 1924, Josei wa tsuyoshi 1924, Gendai no jo-o 1924, Akatsuki no shi 1924, Kanashiki hakuchi 1924, Toge no uta 1923, Chi to rei 1923, Yoru 1923, Haikyo no naka 1923, Kiri no minato 1923, 813 1923, Haizan no uta wa kanashi 1923, Joen no chimata 1923, Seishun no yumeji 1923, Kokyo 1923, Ai ni yomigaeru hi 1923.